

sig kælent op ad hende med sin bløde Pels. Til sidst lagde den sig med hele sin Vægt paa hendes Bryst; og pludselig genkendte hun i Dyrets Øjne Pers stirrende Blik . . .

„Kan De huske, at der faldt en Rose ud af Deres Buket, dengang Toget kørte?“ spurgte Per. „Jeg tog den op og gemte den, og jeg har den endnu.“

„Herregud! Den var ellers ikke saa megen Stads værd.“

„Det kommer dog an paa. — Den faldt i alt Fald fra to saa nydelige Hænder.“

Uden at vide det havde Per her sagt hende noget af det, hun allergernest hørte. Hendes Hænder var hendes saarbare Punkt. De var ganske vist paa ingen Maade uskønne; men hun havde dog vanskeligt ved at skjule for sig selv, at de var noget for korte i Fingrene.

„Jeg synes, De skulde gemme Deres Komplimenter til Jakobe,“ vedblev hun og skiftede atter Stilling under sine forgæves Forsøg paa at undgaa hans stirrende Blik.

„Hvorfor det?“ spurgte han og stormede nu løs paa Lykke og Fromme. „Skulde det virkelig være en Forbrydelse at sige til en smuk Dame, at hun er smuk. Skulde jeg maaske lyve for Dem, kære Svigerinde, og sige, at jeg ikke ansaa Dem for den mest fuldendt skønne . . . den mest forbryderisk farlige Kvinde, jeg har mødt. Hvad skulde det desuden hjælpe til? De veed det jo dog. Jeg har jo engang i min Ungdoms Overmod gjort mig forfængelige Forhaabninger . . . hvad De vistnok ikke kunde undgaa at mærke. Naa, lad os ikke tale om disse gamle Skader! De vilde ikke have mig. Og jeg maatte